

Sygn. akt III AUa 437/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Lucyna Ramlo
Sędziowie:	SSA Małgorzata Gerszewska SSO del. Maria Ołtarzewska (spr.)
Protokolant:	stażysta Katarzyna Kręska

po rozpoznaniu w dniu 26 sierpnia 2015 r. w Gdańsku

sprawy M. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury pomostowej

na skutek apelacji M. S.

od wyroku Sądu Okręgowego we Włocławku IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18 grudnia 2014 r., sygn. akt IV U 880/14

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 437/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 09 września 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., powołując się na przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) oraz ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2008 r. Nr 237, poz. 1656 ze zm.), odmówił ustalenia M. S. prawa do emerytury pomostowej wskazując, że nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach wynoszącego co najmniej 15 lat, a jedynie 11 lat, 10 miesięcy i 29 dni, po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywał prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, jak również nie nastąpiło rozwiązanie z ubezpieczonym stosunku pracy. Do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach organ rentowy nie zaliczył okresów zatrudnienia wnioskodawcy: od dnia 01 sierpnia 1992 r. do dnia 31 stycznia 2001 r. w (...) sp. z o. o. oraz od dnia 01 lutego 2001 r. do dnia 31 grudnia 2002 r. w A., ponieważ w przedłożonych świadectwach wykonywania prac w szczególnych warunkach nie określono rodzaju wykonywanej pracy ściśle według pozycji, działu i wykazu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego

1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł M. S. zarzucając jej naruszenie prawa materialnego, tj. art. 3 i art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych, kwestionując odmowę zaliczenia do wymaganego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach okresów jego zatrudnienia: od dnia 01 września 1974 r. do dnia 31 października 1978 r. w Zakładzie (...) we W. (...) PP we W., od dnia 22 listopada 1978 r. do dnia 31 sierpnia 1980 r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) P., od dnia 01 sierpnia 1992 r. do dnia 31 stycznia 2001 r. w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o. o. we W. oraz od dnia 01 lutego 2001 r. do dnia 31 grudnia 2002 r. w Zakładzie (...) sp. z o. o. we W. oraz wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez ustalenie mu prawa do emerytury pomostowej i dopuszczenie dowodu ze wskazanych w odwołaniu świadków.

W odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonego organ rentowy wniósł o jej oddalenie oraz o oddalenie powołanych w nim wniosków dowodowych obszernie wywodząc, że wnioskodawca nie spełnia łącznie wszystkich przesłanek ustalenia mu prawa do emerytury pomostowej, wynikających z treści art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych, a w szczególności: nie wykazał wymaganego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych oraz nie rozwiązał stosunku pracy.

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2014 r. w sprawie IV U 880/14 Sąd Okręgowy we Włocławku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu I instancji:

M. S. urodził się w dniu (...) Po dnia 31 grudnia 2008 roku nie wykonywał on prac w warunkach szczególnych.

W okresie od dnia 01 września 1974 r. do dnia 31 października 1978 r. M. S. pracował w Zakładzie (...) we W. (...) na stanowisku operatora procesów chemicznych.

W okresie od dnia 22 listopada 1978 r. do dnia 31 sierpnia 1980 r. M. S. pracował w (...) Przedsiębiorstwie (...) w P. na stanowisku montera aparatury chemicznej.

W okresie od dnia 02 września 1980 r. do dnia 31 lipca 1992 r. M. S. pracował w Przedsiębiorstwie (...) we W. na stanowisku montera konstrukcji metalowych.

W okresie od dnia 01 sierpnia 1992 r. do dnia 31 stycznia 2001 r. M. S. pracował w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o. o. we W. na stanowisku montera konstrukcji metalowych.

W okresie od dnia 01 lutego 2001 r. do dnia 31 grudnia 2002 r. M. S. pracował w Zakładzie (...) sp. z o. o. we W. na stanowisku rzemieślnika-ślusarza.

Podczas zatrudnienia u powołanych pracodawców M. S. wykonywał różne prace – w tym (za wyjątkiem okresu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...)) prace spawalnicze, zaś w spółce (...) także prace operatora suwnicy bramowej.

W dniu 09 lipca 2014 r. M. S. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z wnioskiem o przyznanie emerytury pomostowej.

Decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. z dnia 09 września 2014 r. znak: (...) odmówiono M. S. prawa do emerytury pomostowej na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) oraz ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237, poz. 1656 ze zm.).

Po analizie dołączonego materiału dowodowego do odwołania od powyższej decyzji organ rentowy decyzją z dnia 22 października 2014 r. ponownie odmówił wnioskodawcy praw do emerytury pomostowej.

M. S. pozostaje nadal w zatrudnieniu jako pracownik Miejskiego Zespołu Usług (...) we W..

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy podniósł, że szczególny rodzaj wykonywanej pracy w odniesieniu do fizycznych i psychicznych możliwości człowieka stanowi kryterium różnicowania sytuacji ubezpieczonego w ubezpieczeniu społecznym. Przejawem odrębnego traktowania osób wykonujących kwalifikowaną w ten sposób pracę jest uprawnienie polegające na wcześniejszym przejściu na emeryturę. Skutki prawne wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze określała ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Przepisy te dość szeroko kształtowały krąg osób uprawnionych do emerytur z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidując preferencyjne warunki przechodzenia na emeryturę (w niższym wieku emerytalnym). Poważne zmiany w tym zakresie zostały wprowadzone ustawą z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2008 r. Nr 237, poz. 1656 ze zm.), stanowiącą uzupełnienie reformy emerytalnej wdrażanej od 1999 r. Rozwiązania prawne wprowadzane przez powołaną ustawę mieszczą się w głównym nurcie reformy emerytalnej, ponieważ zmierzają do podwyższenia ustawowego i efektywnego wieku emerytalnego oraz zahamowania trendu wcześniejszego przechodzenia na emeryturę. W założeniu reformatorów emerytura pomostowa stanowi rozwiązanie funkcjonujące równoległe do struktury emerytur z systemu powszechnego, ale o charakterze wygasającym. Instrumentem służącym do osiągnięcia założonych celów jest likwidacja możliwości wcześniejszego przechodzenia na emeryturę z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze.

W ustawie o emeryturach pomostowych ukształtowano sytuację emerytalną osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., będących pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

Emerytura pomostowa jest świadczeniem pieniężnym realizowanym na wniosek zainteresowanego złożony w oddziale ZUS. Warunki prawne do nabycia uprawnień emerytalnych zostały szczegółowo ukształtowane w art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych. Do warunków nabycia prawa, które kumulatywnie powinna spełnić osoba posiadająca pracowniczy tytuł ubezpieczenia, należą:

- 1) data urodzenia przypadająca po 31 grudnia 1948 r.,
- 2) okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat,
- 3) wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn,
- 4) okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5–9 i 11 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn,
- 5) wykonywanie przed dniem 01 stycznia 1999 r. prac w szczególnych warunkach lub prac o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych lub art. 32 i 33 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – nawet jeżeli praca taka nie została wymieniona w nowych wykazach prac w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze,
- 6) wykonywanie po dniu 31 grudnia 2008 r. pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych,
- 7) rozwiązanie stosunku pracy.

Sąd I instancji zważył, że w ustawie o emeryturach pomostowych stworzono także możliwość nabycia prawa do emerytury pomostowej ubezpieczonym, którzy nie wykonywali pracy w szczególnych warunkach po dniu 31 grudnia 2008 r. Zgodnie z art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych, który kształtuje prawo do emerytury pomostowej

dla takich osób, wynika wymóg realizacji warunków z art. 4 pkt 1–5 i 7 i art. 5–12 oraz spełnienia w dniu wejścia w życie ustawy o emeryturach pomostowych (tj. 01 stycznia 2009 r.) kryterium posiadania 15 lat okresów pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych. Oznacza to, że praca wykonywana przed dniem 01 stycznia 1999 r. podlega w tym wypadku kwalifikacji według kryterium rodzajów prac wskazanych w nowych wykazach, a nie w świetle art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Sąd Okręgowy wskazał bowiem, że ustawą o emeryturach pomostowych wprowadzono dla potrzeb tejże ustawy zamknięty katalog prac w szczególnych warunkach i o szczególnym charakterze. Został on poważnie zmodyfikowany w porównaniu do rozwiązań przyjętych w rozporządzeniu z 1983 r. Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, a wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku. Wykaz takich prac określa załącznik Nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych.

Sąd I instancji stwierdził, że przedmiotem jego oceny pozostawało spełnienie przez odwołującego przesłanek przyznania wnioskowanego świadczenia.

W tym zakresie powyżej ustalony stan faktyczny Sąd ten oparł na materiale dowodowym zgromadzonym w trakcie trwania postępowania i ujawnionym na rozprawie, przede wszystkim w postaci dokumentów zebranych w aktach organu rentowego. Przedmiotowy materiał uznał za rzetelny i wiarygodny. Strony bowiem w trakcie postępowania nie kwestionowały jego prawdziwości. Tym samym brak jest przesłanek by odmówić dokumentom zebranych w aktach organu rentowego przymiotu wiarygodności. W konsekwencji przedmiotowy materiał dowodowy pozwolił dokonać rekonstrukcji stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy zaznaczył, że w świetle powyższych dowodów w szczególności nie budziło wątpliwości, iż odwołujący urodzony w roku 1954 do dnia wyrokowania pozostawał w zatrudnieniu jako pracownik Miejskiego Zespołu Usług (...) we W. – co przyznał on sam także na rozprawie.

Jednocześnie Sąd ten podkreślił, że twierdzenia odwołującego odnośnie charakteru jego obowiązków w poszczególnych okresach zatrudnienia wskazane w odwołaniu oraz na rozprawie w dniu 18 grudnia 2014 r. nie były kwestionowane przez organ rentowy, a tym samym uznać je należało za okoliczność bezsporną między stronami.

W tym kontekście podniósł, że co prawda każde twierdzenie stron powinno być w sposób naturalny poparte dowodami, niemniej jednak dowodu nie wymagają między innymi fakty przyznane przez stronę przeciwną – jeśli przyznanie to nie budzi wątpliwości (art. 229 k.p.c.). Mając na uwadze powyższe Sąd I instancji oddalił wnioski dowodowe M. S. o przesłuchanie świadków jako zbędne dla rozstrzygnięcia sprawy – odnoszące się do okoliczności już ustalonych.

Odwołujący w swym odwołaniu przyznał także w istocie, iż po dniu 31 grudnia 2008 roku nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych. Okoliczność ta nie była bowiem przez niego w żaden sposób kwestionowana – co zgodnie z art. 230 k.p.c. w świetle całości zgromadzonego materiału dowodowego pozwalało uznać ją za bezsporną między stronami.

Stąd też - wobec przyznania przez organ rentowy – Sąd Okręgowy uznał, że nie budził w sprawie wątpliwości okres pracy wnioskodawcy w szczególnych warunkach w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS łącznie w wymiarze 20 lat, 10 miesięcy i 29 dni.

Sąd ten zauważył jednak, że nie czyni to jeszcze odwołania wnioskodawcy zasadnym, albowiem niewątpliwie nie spełniał on wszystkich przesłanek do przyznania objętego wnioskiem świadczenia – określonych w art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych – bezspornie nie wykonywał takiej pracy (w rozumieniu przepisów powołanej ustawy) po dniu 31 grudnia 2008 r. ani też nie rozwiązano z nim stosunku pracy.

Wywodził dalej, że ocena ewentualnych uprawnień odwołującego do emerytury pomostowej mogła być dokonana jedynie w kontekście powołanych w odwołaniu postanowień art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych. Również jednak w tym zakresie jedną z przesłanek przyznania wnioskowanego świadczenia pozostaje rozwiązanie stosunku pracy, zaś bezsporna jest okoliczność, że wnioskodawca nadal pozostaje w zatrudnieniu.

Tym samym, zdaniem Sądu I instancji, M. S. nie spełnił jednego z warunków, których koincydencja z pozostałymi jest konieczna dla przyznania prawa do emerytury pomostowej.

Sąd ten podniósł nadto, że przepisy regulujące materię ubezpieczeń społecznych mają charakter bezwzględnie obowiązujących; oznacza to, iż w sytuacjach w nich określonych muszą być one stosowane przez organ rentowy w sposób ścisły. Niedopuszczalna jest wykładnia rozszerzająca (por. wyrok S.N. z dnia 08 listopada 2006 roku, I UK 138/06). Wyraźne zaś brzmienie przepisu art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych (także w ramach odesłania zawartego w art. 49 tejże ustawy) w powołanym zakresie uniemożliwia interpretację wskazaną w odwołaniu, iż prawo do świadczenia może być przyznane – w istocie pod warunkiem – rozwiązania umowy o pracę.

Już więc z powołanego względu żądanie przyznania wnioskowanego świadczenia nie mogło zostać uwzględnione także na podstawie art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych.

Jednocześnie Sąd Okręgowy wskazał, że nie zostały spełnione również dalsze warunki wynikające z art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych, który wymienia przesłanki gwarantujące prawo do emerytury pomostowej, pomimo tego iż dana osoba nie wykonywała pracy w warunkach szczególnych po dniu 31 grudnia 2008 r. Jak już bowiem wskazano z tego przepisu wynika, iż osoba taka musiała legitymować się okresem 15 lat pracy w warunkach szczególnych na stanowisku bądź stanowiskach, które zostały określone w treści załącznika ustawy o emeryturach pomostowych. Zgodnie bowiem z art. 49 pkt 3 osoba musi posiadać wymagany okres pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

Sąd ten stwierdził, że stanowiska: operatora montera aparatury chemicznej (na którym M. S. zatrudniony był od dnia 22 listopada 1978 r. do dnia 31 sierpnia 1980 roku w (...) Przedsiębiorstwie (...) w P.), montera konstrukcji metalowych (na którym zatrudniony był od dnia 02 września 1980 r. do dnia 31 lipca 1992 r. w Przedsiębiorstwie (...) we W. oraz od dnia 01 sierpnia 1992 r. do dnia 31 stycznia 2001 r. w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o. o. we W.) oraz stanowisko rzemieślnika-ślusarza (na którym zatrudniony był od dnia 01 lutego 2001 r. do dnia 31 grudnia 2002 r. w Zakładzie (...) sp. z o. o. we W.) nie zostały ujęte w tym załączniku, zaś charakter wykonywanych przez odwołującego prac nie odpowiadał wyłącznie wskazanej w załączniku nr 1 do ustawy klasyfikacji.

Sąd I instancji podkreślił, że w świetle art. 3 ustawy o emeryturach pomostowych zakwalifikowanie prac jako wykonywanych w szczególnych warunkach w jej rozumieniu (podobnie zresztą jak w świetle uprzednio obowiązujących przepisów) wymaga wykonywania ich w pełnym wymiarze czasu pracy. Fakt więc wykonywania poza nimi także innych czynności – nie objętych powołaną kwalifikacją – wyklucza uznanie, iż praca wykonywana była w warunkach szczególnych w rozumieniu tejże ustawy – nawet jeśli prace w niej przewidziane wraz z pracami tak nie kwalifikowanymi stanowią pewien zwarty kompleks czynności. Sąd ten zaznaczył przy tym, że mimo wskazanej w treści odwołania klasyfikacji, odnoszącej się do załącznika numer 1 do ustawy o emeryturach pomostowych, odwołujący sam przyznał, iż w okresie zatrudnienia w przedsiębiorstwie (...) nie wykonywał prac spawalniczych. Także w okresie zatrudnienia w przedsiębiorstwach: (...) i (...) – jak sam wskazał – wykonywał on różne czynności - nie tylko określone w pkt 28 powołanego załącznika prace przy spawaniu łukowym, czy cięciu termicznym (które wymagają ponadto – podobnie jak w przypadku powołanego w odwołaniu pkt 12 - wykonywania wskazanych tam prac wyłącznie w określonych w tychże punktach warunkach – na co jednak również nie powoływał się sam wnioskodawca).

Mając na uwadze powyższe rozważania, uznając decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 09 września 2014 r. znak: EPOM/25/056051866 za pozbawioną wad tak faktycznych jak i prawnych, na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd ten orzekł jak w sentencji wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł M. S. zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu:

1) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy:

- art. 217 § 1 w zw. z art. 227 k.p.c. przez niedopuszczenie dowodów z zeznań świadków na okoliczności wskazane w treści odwołania, podczas gdy dowody te mają dla sprawy istotne znaczenie a sporne okoliczności nie zostały dostatecznie wyjaśnione,

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy skutkujący niewłaściwą oceną stanu faktycznego,

2) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 3 i art. 49 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych poprzez ich niezastosowanie.

W uzasadnieniu apelacji skarżący dokonał streszczenia postępowania sądowego-pierwszoinstancyjnego w niniejszej sprawie oraz kwestionował przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że przeprowadzone w tej sprawie dowody są wystarczające do dokonania ustaleń faktycznych mających dla jej rozstrzygnięcia istotne znaczenie, a w konsekwencji uznanie, iż nie wykazał wykonywania w spornych okresach zatrudnienia prac w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Ponadto zdaniem ubezpieczonego osoba, która pozostaje w stosunku (w stosunkach) pracy i spełnia pozostałe warunki wymagane do przyznania emerytury pomostowej, nabywa prawo do tej emerytury od następnego dnia po rozwiązaniu ostatniego stosunku pracy.

W konkluzji apelacji skarżący wnosił o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uwzględnienie odwołanie w całości poprzez zmianę zaskarżonej decyzji i ustalenie mu prawa do emerytury pomostowej,

2) zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów procesu według norm przepisanych, ewentualnie na wypadek uznania, że sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy lub że zachodzi konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości

3) uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Pismem procesowym z dnia 23 stycznia 2015 r., w uzupełnieniu braków formalnych apelacji, M. S. podał kwotę 10.133,40 zł jako wartość przedmiotu zaskarżenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja M. S. nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ nie zawiera zarzutów skutkujących uchyleciem lub zmianą wyroku Sądu I instancji.

W apelacji skarżący podniósł zarzut naruszenia prawa procesowego, w tym m.in. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy, a w konsekwencji poczynienie błędnych ustaleń faktycznych.

Skuteczne postawienie zarzutu sprzeczności istotnych ustaleń ze zgromadzonymi dowodami lub naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, lub nie uwzględnił wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów, jedynie to bowiem może być przeciwstawione

uprawnieniu do dokonywania swobodnej oceny dowodów (por. wyrok S.N. z dnia 13 października 2004 r., III CK 245/04, LEX nr 174185).

Chociaż poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne, dotyczące charakteru prac wykonywanych w spornych okresach zatrudnienia są przedwcześnie, o czym mowa w dalszej części niniejszego uzasadnienia, zaskarżony wyrok odpowiada prawu.

Spór w przedmiotowej sprawie koncentruje się na kwestii spełniania przez M. S. łącznie wszystkich przesłanek ustalenia mu prawa do emerytury pomostowej wynikających z art. 49 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (t.j. Dz. U. z 2015r., poz. 965, nazywanej dalej ustawą o emeryturach pomostowych).

Nie znajduje w niniejszej sprawie zastosowania przepis art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych, ponieważ nie jest przedmiotem sporu, ani nie budzi wątpliwości okoliczność, że ubezpieczony nie spełnia przesłanki z art. 4 pkt 6 ustawy o emeryturach pomostowych, tj. po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

Przepis art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych daje możliwość nabycia prawa do emerytury pomostowej osobie, która nie spełnia przesłanki z jej art. 4 pkt 6, jeżeli łącznie spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12 ustawy o emeryturach pomostowych oraz posiada na dzień wejścia tej ustawy w życie, tj. na dzień 01 stycznia 2009 r. co najmniej 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

W myśl art. 4 pkt 7 w zw. z art. 49 pkt 2 ustawy o emeryturach pomostowych prawo do emerytury pomostowej przysługuje pracownikowi, z którym rozwiązano stosunek pracy.

Stosownie zaś do treści art. 15 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych prawo do emerytury pomostowej powstaje z dniem spełnienia warunków wymaganych do nabycia tego prawa.

Ponieważ bezsporna jest w niniejszej sprawie okoliczność, że ubezpieczony pozostaje nadal w stosunku pracy z Miejskim Zespołem Usług (...) we W., a zatem zasadne jest przyjęcie, że jego prawo do emerytury pomostowej nie powstało, ponieważ nie spełnia on przesłanki w postaci rozwiązania stosunku pracy, wynikającej z treści art. 4 pkt 7 w zw. z art. 49 pkt 2 ustawy o emeryturach pomostowych.

Nabycie przez M. S. prawa do emerytury pomostowej uzależnione jest od łącznego spełniania przez niego wszystkich przesłanek z art. 49 pkt 1-3 ustawy o emeryturach pomostowych, a zatem wobec nie spełniania przesłanki z art. 49 pkt 2 ustawy o emeryturach pomostowych bezprzedmiotowe jest badanie innych spornych przesłanek, w tym przesłanki z art. 49 pkt 3 ustawy o emeryturach pomostowych, tj. posiadania na dzień wejścia tej ustawy w życie, tj. na dzień 01 stycznia 2009 r. co najmniej 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

W pełni podzielić należy w tym miejscu stanowisko zaprezentowane w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2005 r. w sprawie I UK 160/04, publik. OSNP 2005/16/255, zgodnie z którym w postępowaniu odrębnym w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych, toczącym się z odwołania od decyzji organu rentowego wydanej na wniosek o przyznanie emerytury lub renty, niedopuszczalne jest przedmiotowe przekształcenie roszczenia (art. 193 k.p.c.) przez żądanie ustalenia tylko niektórych przesłanek warunkujących prawo do świadczenia.

Ponieważ rozstrzygnięcie sądu w niniejszej sprawie może dotyczyć jedynie prawa ubezpieczonego do emerytury pomostowej, a zatem nie jest możliwe ustalanie, dla przyszłych celów emerytalno-rentowych, spełniania przez niego przesłanki z art. 49 pkt 3 ustawy o emeryturach pomostowych, warunkującej prawo do tego świadczenia.

Z tego względu zasadnie postanowieniem z dnia 18 grudnia 2014 r. w sprawie IV U 880/14, na mocy art. 217 § 3 w zw. z art. 227 k.p.c., Sąd I instancji pominął zgłoszone przez ubezpieczonego w odwołaniu dowody z zeznań świadków na okoliczność charakteru jego pracy wykonywanej w spornych okresach zatrudnienia (k. 21v. akt sprawy 00:08:07).

Niezasadny jest zatem zarzut naruszenia prawa procesowego, a w szczególności art. 217 § 1 w zw. z art. 227 k.p.c.

W konsekwencji dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę, czy praca wykonywana przez ubezpieczonego w spornych okresach zatrudnienia stanowiła prace w szczególnych warunkach, o których mowa w art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych, uznać należy za przedwczesną. Z tego powodu kwestia ta nie podlega również badaniu w postępowaniu apelacyjnym w niniejszej sprawie.

Reasumując przeprowadzone wyżej rozważania stwierdzić należy, że przeprowadzone w niniejszej sprawie dowody w sposób jednoznaczny wykazały, że ubezpieczony nie spełnia łącznie wszystkich przesłanek ustalenia mu prawa do emerytury pomostowej, wynikających z treści art. 49 pkt 1-3 ustawy o emeryturach pomostowych, wobec czego brak jest podstaw prawnych do przyznania mu tego świadczenia.

Z powyższych względów za niezasadny uznać zatem należy zarzut naruszenia prawa materialnego, a w szczególności art. 3 i art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych, skoro bezspornym jest, że ubezpieczony pozostając w stosunku pracy, nie spełnił łącznie wszystkich przesłanek określonych w art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych, zaś art. 3 tej ustawy nie znajduje zastosowania, skoro nie podlega badaniu charakter prac w spornych okresach i czas pracy przy wykonywaniu poszczególnych czynności zawodowych.

W związku z powyższym, uznając apelację M. S. za bezzasadną, na mocy art. 385 k.p.c., Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku.